

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-7243/2024

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Ana Ćurković Dražić u pravnoj stvari tužitelja MLADEN PALAC iz Zagreba, Huzjanova 22, OIB: 80501158099, zastupan po Aleksandru Crnkoviću, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Crnković i partneri d.o.o., Zagreb protiv tuženika ERSTE & STEIERMAERKISCHE BANK d. d. OIB 23057039320, Rijeka, Jadranski trg 3a, koju zastupaju punomoćnici odvjetnici iz Odvjetničkog društva Metelko, Knežević & Partneri d.o.o., iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i radi isplate, nakon javne i glavne rasprave zaključene u prisutnosti tužitelja i punomoćnika stranaka dana 10. ožujka 2026, dana 24. travnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I Odredba članka 10. NAKNADA, Ugovora o kreditu broj 2402006-1031262160 od 27.06.2007. godine zaključenog između tužitelja MLADEN PALAC kao korisnika kredita i tuženika ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d. d., Rijeka, Jadranski trg 3a, OIB: 23057039320 kao kreditora koja glasi „Za obradu zahtjeva i odobravanje kredita Korisnik kredita dužan je prije korištenja kredita platiti 0,90% naknade na iznos kredita, odnosno minimalno =200,00 HRK (dvjestoHRK), obračunate s datumom plasmana.“, utvrđuje se ništetnom i ista ne proizvodi pravne učinke

II Nalaže se tuženiku ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d.d., Jadranski trg 3A, Rijeka, OIB:23057039320, da tužitelju, MLADEN PALAC, Huzjanova 22, Zagreb, OIB: 80501158099, isplati iznos od 518,29 eura sa zateznom kamatom od 15% tekućom na iznos glavnice od 05.07.2007. do 31. prosinca 2007. prema čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate ("Narodne novine" broj 153/2004), u razdoblju od 01.01.2008. do 31.07.2015. za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, u razdoblju od 01.08.2015. do 31.12.2022. određuje se za svako polugodište uvećanjem za tri postotna poena prosječne kamate stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, a koju prosječnu kamatnu stopu za referentno razdoblje utvrđuje Hrvatska narodna banka, od 01.01.2023. do 29.12.2023. određuje se za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30.12.2023. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje za

svako polugodište uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a sve u roku od osam dana.

III Nalaže se tuženiku ERSTE&STEIERMÄRKISCHE BANK d. d., Rijeka, Jadranski trg 3a, OIB: 23057039320 da tužitelju Mladen Palac nadoknadi troškove postupka u iznosu od 526,54 € sa zateznom kamatom tekućom od 24. travnja, 2026. do isplate, u visini po stopi iz čl. 29. st. 2. ZOO (Narodne novine br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23) i prema Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima NN 155/23, koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Nesporno je između stranka da je tužitelj je s tuženikom dana 27.06.2007.g. zaključio Ugovor o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5103600558, solemniziran od javnog bilježnika Vesne Pučar iz Zagreba, Miramarska 24, broj ovjere: OV-14339/07, a kojim ugovorom je tužitelju odobren iznos od 98.570,09 CHF u kunsnoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju kreditora, važećem na dan puštanja kredita u tečaj. (nastavno zajedno: Ugovor o kreditu).

2. Nije sporno nadalje niti da je ugovorena naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita prema članku 10. predmetnog Ugovora o kreditu iznosi 0,90% od iznosa odobrenog kredita i obračunava se s datumom plasmana.

3. Tužitelj ističe da se sukladno čl. 96. st. 2. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 79/2007, 125/2007) smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. S obzirom na to da se o odredbi vezanju uz naknadu za obradu kredita tzv. ulaznoj naknadi nije pojedinačno pregovaralo, to je jasno da je ista sukladno odredbama Zakona o zaštiti potrošača nepoštена jer je suprotno načelu savjesnosti i poštenja, budući da je uzrokovala znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Navedena nepoštена odredba je, sukladno čl. 102. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 79/2007, 125/2007) ništetna, a sud na ništetnost pazi po službenoj dužnosti (čl. 327. Zakona o obveznim odnosima).

4. Kako se sve stečeno na temelju ništetne odredbe ugovora mora vratiti, tako tužitelj od tuženika potražuje iznos stečenog bez osnove i to iznos obračunate i naplaćene ulazne naknade u visini od 518,29 eura prema srednjem tečaju tuženika na dan puštanja kredita u tečaj (tečaj EUR

5. 7,305000 prema arhivi tečaja tuženika na dan 04.07.2007.) Potražuje i zatezne kamate od dana stečenog bez osnove iz razloga što je tuženik nepošteni stjecatelj, sukladno čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima. Sud je dužan po službenoj dužnosti

utvrditi ništetnost citirane ugovorne odredbe kojom je ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva i odobravanje kredita, te kao posljedicu ništetnosti dosuditi tužitelju isplatu stečenoga od strane tuženika po osnovi takve ugovorne odredbe.

6. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava tužitelju status potrošača. Ističe prigovor zastare, osporava početak tijeka zateznih kamata, budući da je VSRH usvojio pravno shvaćanje prema kojem zastarni rok kod restitucijskog zahtjeva počinje teći tek u trenutku pravomoćnosti presude kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost, isto vrijedi i za početak tijeka zatezne kamate na novčani iznos koji jedna strana mora vratiti drugoj kao posljedica ništetnosti.

7. Tuženik prije svega ističe da cit. odredba o ulaznoj naknadi propisuje jasan i nedvosmislen iznos naknade koji se ima naplatiti od korisnika kredita za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, odnosno drugim riječima ulazna naknada je izražena u točno naznačenom postotku od 0,90 % na iznos kredita što čini tu odredbu lako uočljivom i razumljivom pa je utoliko i bespredmetno utvrđivati i eventualnu nepoštenost, odnosno ništetnost navedene odredbe, sukladno odredbi čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača prema kojoj odredbi nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Na jednak način određeno je i Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran spomenutim Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo. Tako je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene, dok je odredbom čl. 5. propisano da u slučaju ugovora u kojima se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo.

8. O naplati naknade za obradu kredita tužitelj je bio upoznat tijekom pregovora oko ugovaranja. Korisnik kredita je prilikom sklapanja predmetnog ugovora o kreditu od djelatnika tuženika zatražio sniženje naknade za obradu kredita te je tuženik predmetnom zahtjevu i udovoljio. Dakle korisnik kredita i tuženik su pojedinačno pregovarali o navedenoj odredbi u smislu odredbe članka 81. stavka 4. ZPP/03.

9. Tužitelju je bio dostupan i prezentiran Izvadak iz Odluke o visini kamatnih stopa i naknada Sektora građanstva za fizičke osobe, a u kojem se jasno navodi da je korisnik kredita dužan na pisani poziv Banke uplatiti jednokratnu naknadu koja se obračunava prilikom obrade kredita u visini od 1,000 % od iznosa glavnice.

10. Ukazuje na čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača prema kojoj odredbi nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive.

11. Tuženik je imao trošak prilikom obrade kredita kada su se naknadom za obradu kredita pokrivali sljedeći operativni i materijalni troškovi: operativni troškovi (trošak rada djelatnika Banke, uključujući i troškove zaposlenika na razvoju i održavanju pripadnih IT sustava i sl.); materijalni troškovi (cijene uredskog materijala, informatičke opreme, trošak s osnove korištenja energenata, trošak s osnove razmjene podataka ili baza podatka s trećim stranama kao što su registar obveza po kreditima SRI, HROK ili HZMO itd.); troškovi trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge (npr. trošak poštarine), kao i povezani regulatorni troškovi. Naime, svaki proces obrade pojedinog kredita uključuje nekoliko organizacijskih jedinica odnosno proces obrade pojedinog kredita sastoji se od različitih faza provedbe kredita kao što su savjetovanje i pisana

ponuda klijentu, zahtjev za odobrenje kredita, odobravanje kredita, izrada i potpisivanje ugovora, isplata, slaganje kreditnog spisa i sl. Nesporo je i sasvim logično da tuženiku kao pružatelju određene usluge, odnosno kao prodavatelju svog proizvoda u procesu obrade pojedinog kredita nastaju određenih troškovi (kao što su gore navedeni), a koje tuženik kao banka podmiruje naplatom naknade za obradu kredita, a za koju naplatu u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije bilo nikakvog zakonskog ograničenja. Kao i svaki drugi pružatelj usluga na tržištu, tuženik je kao banka naplaćivala svoje usluge za određenu protutražbinu, u ovome slučaju za plaćanje naknade za obradu kredita.

12. Ukazuje i na recentnu odluku Suda EU u predmetu broj C-621/17 (Gyula Kiss protiv CIB Bank Zrt.). U tom predmetu se razmatralo pitanje eventualne nepoštenosti/ništetnosti pojedinih odredbi ugovora o zajmu, a koje odredbe su se ticale naknada u ugovorima o kreditu. Sud EU zauzeo je stav da čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena NE nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također (NE) treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose.

13. Sud EU je također stajališta da je u svakom pojedinačnom slučaju potrebno voditi računa o svim relevantnim činjeničnim elementima među kojima su ne samo odredbe dotičnog ugovora, nego i oglašavanje i obavijesti koje je davatelj zajma učinio dostupnima u sklopu pregovora o njegovu sklapanju, na nacionalnom sudu je da s obzirom na sve okolnosti slučaja, ispita, kao prvo, moguće nepoštovanje zahtjeva dobre vjere i kao drugo, postojanje eventualne znatnije neravnoteže na štetu potrošača. Predlaže tužbeni zahtjev odbiti i potražuje naknadu troška postupka.

14. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u ugovor o kreditu (list 13-16), potvrdu o visini naplaćene tzv. ulazne naknade (list 26), pregled prometa po kreditu (list 28 -43), obračun naknade za bankarske usluge (list 83), pregled satnice procesa obrade kredita (list 84), saslušao tužiteljicu (list 192), te temeljem čl. 8 i 219 ZPP zaključio da je tužbeni zahtjevi osnovan.

15. Pun. tuženika odustaje od prijedloga da službenik banke Željko Mlinar

16. Između stranaka je sporno da li je kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva zastario, zatraženi tijekom zakonske zatezne kamate, te osnovanost zahtjeva temeljem ugovornih odredbi za koje tužitelj tvrdi da su ništetne.

17. Prigovor zastare ocijenjen je neosnovanim. Osim što je odredbom čl. 328. ZOO određeno da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske (1/20) održane 30. siječnja 2020. (broj: Su-IV-47/2020-2) glasi: "Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05. (članak 104. stavak 1. ZOO/91.) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora." Kako je tek ovom presudom, koja još nije ni pravomoćna, utvrđena djelomična ništetnost odredbe čl. 10. Ugovora o kreditu kao što je to navedeno pod točkom I./ izreke ove presude, proizlazi da je zastara nije ni počela teći (s naslova stečenog bez osnova iz čl. odredbe 225. ZOO).

18. Tužitelj u svom iskazu navodi da je uzeo stambeni kredit kod tuženika. Tvrtka koja je gradila stan je surađivala sa tuženikom i preko njih kreditirala kupce. Morao je uzeti kredit kod tuženika. U banci je razgovarao sa bankarom koji ga je informirao o uvjetima kredita. Ponudili su mu kredit za mlade koji je bio u CHF, a inače se raspitivao za kredit u eurima. Pročitao je Ugovor o kreditu, nije pitao ništa jer je shvatio da nema pregovora sa bankom, niti mu je tko nudio mogućnost pregovora, tako da mu nije objašnjeno niti što spada u troškove banke prilikom sklapanja ugovora. Sve mu je obračunato u glavnici, budući je rekao da nema novca. Kredit još uvijek otplaćuje, ali je iskoristio mogućnost konverzije. Još uvijek živi u stanu, nema TD niti obrt. Informirao se oko kredita kod drugih banaka, međutim su bili vrlo slični uvjeti. Nije imao nikakvih pogodnosti. Naknada je iznosila 0,9%. Nitko mu nije rekao da bi ta naknada bila povoljnija u odnosu na naknadu koja se inače plaća.

19. Iskaz tužitelja životno je uvjerljiv i logičan, na temelju takvog iskaza sud utvrđuje da tužitelju nije bilo omogućeno s tuženikom pregovarati niti o jednoj odredbi predmetnog Ugovora o kreditu, pa tako niti o ovdje spornoj odredbi čl. 10. toga Ugovora (kojom je ugovoreno plaćanje tzv. "ulazne" naknade prilikom "isplate plasmana", dakle isplate iznosa kredita. Uvidom u predmetni Ugovor o kreditu, kao i saslušanjem tužitelja utvrđeno je da je Ugovor o kreditu standardizirani (tipski) ugovor sastavljen i otisnut od strane banke, tj. tuženika.

20. Odredbom čl. 3. st. 1. al. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/2003, 46/2007 - dalje: ZZP) koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora o kreditu propisano je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj djelatnosti ili poduzetničkoj aktivnosti. Iz sadržaja Ugovora o kreditu ne proizlazi da je tužitelj bio kreditiran kao trgovac. Naime, u tom Ugovoru nije navedeno zanimanje ili djelatnost tužiteljice, kao niti za koju bi to poslovnu aktivnost ili poduzetničku djelatnost tužiteljica bila kreditirana, a što bi bilo sasvim očekivano da je tužiteljica kreditirana kao trgovac.

21. Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (čl. 81. st. 1. ZZP).

22. Prema odredbi čl. 84. ZZP nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Budući da je sporne odredbe Ugovora o kreditu na temelju kojih je tuženik tužiteljici naplatio tzv. "ulaznu naknadu" na temelju odredbe čl. 10. Ugovora o kreditu, a plaćanje naknada nije predmet ugovora o kreditu niti cijena, već je predmet ugovora o kreditu obveza banke staviti korisniku na raspolaganje određeni iznos sredstava te obveza korisnika iskoristiti iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno, dok je cijena kredita ugovorena kamata (čl. 2021. u svezi sa čl. 247. ZOO), proizlazi da nije osnovan prigovor tuženika da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene sporne odredbe Ugovora o kreditu zaključenog između stranaka (t. 8. Zaključka VSRH od 5. studenog 2020. posl.br. Su IV – 308/2020). Stoga netočno navodi tuženik da činjenica da je odredbom čl. 10. predmetnog Ugovora točno navedena visina, odnosno parametar izračuna jednokratne naknade znači da valjanost te odredbe nije dopušteno ispitivati.

23. Slijedom citirane odredbe čl. 81. st. 1. ZZP potrebno je ocijeniti uzrokuje li ta odredba značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

24. Tuženik i tijekom ovog postupka samo općenito navodi koje troškove tuženik ima u svojem redovitom poslovanju, a pritom ne navodi radi podmirenja kojih konkretnih troškova prouzročenih jednostavnom bankarskom operacijom isplate kreditnog iznosa je tužiteljici naplatio iznos od EUR, niti takve svoje tvrdnje tuženik dokazuje. Isto tako, tuženik prije zaključenja ugovora o kreditu nije tužiteljicu informirao zašto je naknada izračunata te od tužiteljice naplaćena upravo prema parametru koji je tuženik jednostrano nametnuo, a načelo transparentnosti, kao načelo prava EU kojim se uređuje zaštita potrošača, nalaže da u trenutku sklapanja pravnog posla odredbe ugovora moraju biti jasne ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, već je tuženik kao trgovac bio dužan pružiti tužiteljici dovoljno informacija na temelju kojih ona može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene obveze, odnosno trgovac je dužan omogućiti potrošaču da odluka o sklapanju određenog pravnog posla bude posljedica informiranog izbora potrošača.

25. Prilikom ocjenjivanja ravnoteže prava i obveza parničnih stranaka kao ugovornih strana, ovaj sud ima u vidu kupovnu moć, odnosno financijsku situaciju tužiteljice (uzela je kredit kako bi vratila druge kredite) te činjenicu da je druga ugovorna strana (ovdje tuženik) bankarska institucija, koja ničim nije obrazložila na koji su način naplatom ove naknade prava i obveze ugovornih stranaka u ravnoteži (a što tuženik tvrdi, a pritom ničim ne dokazuje).

26. Vezano uz pitanje ništetnosti ulazne **naknade** za obradu kredita, sud ukazuje da je odredbom čl. 3. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 05.04.1993. godine propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu **potrošača** prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora (st. 1) i da se uvijek smatra da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ona sastavljena unaprijed pa **potrošač** nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora (st. 2). Isti pravni stav zauzeo je i sud EU u presudama donesenih u predmetu C-26/13, a vezano za tumačenje odredbe čl. 4. Direktive 93/13/EEZ te spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 koje se odnose na problematiku naplate **naknade** za obradu kredita.

27. Slijedom izloženoga, ovaj sud zaključuje da je sporna odredba čl. 10. Ugovora o kreditu zaključenog između stranaka u njezinom pobijanom dijelu nepoštena u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP. Naime, o toj se odredbi nije pojedinačno pregovaralo te ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Nepoštena ugovorna odredba je ništava (čl. 87. st. 1. ZZP), pa je stoga odlučeno kao pod točkom I./ izreke ove presude.

28. Nije sporno da je tužiteljici na temelju ovako utvrđene nišetne odredbe čl. 10. Ugovora o kreditu tuženik 05.07.2007 naplatio iznos od 518,29 EUR, pa je stoga na temelju odredbe čl. 323. st. 1. i čl. 1111. st. 1. ZOO odlučeno kao pod točkom II./ izreke ove presude. Pritom se odluka o početku tijeka zatezne kamate temelji na odredbi čl. 1115. ZOO, jer je tuženik nesavjestan stjecatelj. Naime, tuženiku je od zaključenja predmetnog Ugovora o kreditu bilo poznato da je u taj Ugovor ugradio djelomočno

ništetnu odredbu čl. 10. toga Ugovora. Predmetni iznos nesporno je naplaćen u nekoliko rata, pa je sud na taj način dosudio i početak tijeka zatezne kamate.

29.Odluka o parničnom trošku temelji se na čl. 154 st. 1. ZPP-a, trošak pripada tužitelju jer je u sporu uspio u cijelosti, a sastoji se od troška zastupanja po punomoćniku odvjetniku prema vps 518,29 € (NN 138/23).

30.Tužitelju je za zastupanje po odvjetniku po OT (NN 138/23) Tbr 7-9, 52 st 3 i 54; obračunato za sastav tužbe 50 bodova, podn.13.03.25. 50 bodova, 2 ročišta po 50 bodova, uz pdv i pristojbu na tužbu 13,27 € i presudu 13,27 €, ukupno 526,54 EUR.

31.Sud je tužitelju dosudio kamatu na parnični trošak sukladno čl. 30. st. 2. Ovršnog zakona počevši od donošenja presude do isplate, a prema stopi koja se od 30. prosinca 2023. do isplate računa po stopi preciziranoj u izreci, toč III.

U Zagrebu, 24.travanj 2026.

Sutkinja:
Ana Ćurković Dražić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude i rješenja dopuštena je žalba nadležnom županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda u 3 istovjetna primjerka, u roku od 15 dana od objave ove presude. Ako stranka nije pristupila na ročište za objavu presude, a uredno je obaviještena o tom ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onoga dana kada je održano ročište na kojem je ova presuda objavljena. Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena, rok za žalbu od 15 dana teče od dana dostave prijepisa ove presude.

DNA:

- pun tužitelja uz rj pristojbu na tužbu 13,27 € i presudu 13,27 €,
- pun tuženika

Broj zapisa: **9-30887-1b4db**

Kontrolni broj: **0cd26-28b18-affa4**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.